Norman Károly

Darázsfészek

IX. Kék fény

Barbara várakozott, már besötétedett, Szilviát mégsem látta hazamenni. Nem figyelt volna? Elmehet előtte bárki úgy, hogy ne vegye észre? Jézusmária.

Halálos csöndben, mintha vakok gyülekeztek volna valamely rendezvényre, kezdtek érkezni a fekete szemüvegesek. Látszólag nem vettek tudomást a lányról, ám az egyik odafordult, és nagyon csúnyán ránézett. Barbara kapkodva készülődni kezdett, kiragadta a könyveit a fiókból, a táskájába szórta, majd lekapcsolva a portásfülke világítását, szinte futva távozott.

Amikor végre Szilvia is kifelé tartott a félemelet homályából, rátartással kivárva Barbara munkaidejének lejártát, és remélve, hogy a kisírt szeme nem tűnik fel senkinek, a portásfülkében ismét világos volt. A könyvtárosra fekete szemüveg meredt, és nagyon hosszan nézett utána, amikor a lány eltűnt.

Szilviának hangosan korgott a gyomra, de nem mert bemenni a boltba. Éhen fog veszni, ha ez így megy tovább, darazsastul. Majd rátörik az ajtót, és úgy találják meg, mint macskatenyésztő, magányos öregasszonyok szétrágott hulláját. Vajon esznek-e embert a lódarazsak? Dehogy – emlékezett a felvételi felkészülésre – a lódarázs vegetariánus, virágporral, nektárral és ambróziával táplálkozik, közben rózsafüzért morzsolgat. A lárvái viszont húspépet esznek, légy- és méhecske-őrleményt, amíg teljesen fel nem készülnek a kéjgyilkosok ellen, és fel nem veszik a sárga-barna-fekete egyenruhájukat. Vajon a rendőrök is csak gyermekkorukban esznek kéjgyilkost, beöltözésüktől kezdve vegetariánusok? Hozzám ugyan nem szükséges kéjgyilkos, simán éhen fogok veszni.

Szilvia óvatosan vonult a sötétben, az elővárosi vasút felé, azt nem lehet kihagyni sajnos, de reggel is be tudott vele jönni. Újságos. Juj! Szilvia gyomrába döbbent az idegesség.

„Körözött személy halála

Régóta tartja rettegésben Rózsakertet egy aberrált sorozatgyilkos, akiről néhány viszonylag szerencsés áldozata használható fantomképet is készített, amit lapunk is közzétett. Ennek alapján bizonyosra vehető, hogy

a ma hajnalban a Virághegy utca elején talált holttest megegyezik a bűnözővel. Ezt alátámasztja a holttest kezében megtalált kés, amely szakértők általi genetikai vizsgálatra kerül. A halál oka a boncolás után válik bizonyossá, de az első szemle alapján lehetséges, hogy lódarazsak sokaságának szúrása okozta, sokk és fulladás révén. A rendőrség keresi az esetleges szemtanúkat, akiket sürgős jelentkezésre vár."

Szilvia szokása szerint a körforgalmú busznak eggyel korábbi megállójánál szállt le, mint ahonnan reggel indulni szokott. A szabad levegőn azonnal megjelent a teste körül az őrjárat. Úgy érezte, hogy a világegyetemben nem volna nála feltűnőbb jelenség, ha bárki más erre járna. Ugyan senki, de a különben néptelennek tűnő Virághegy utca domborulatának horizontja mögül fura kék irizálás látszott. Ahogy fölért, megtorpant. Festői jelenet tárult elébe: villogó kék lámpák uralták az esti ködöt. Sürgő-forgó rendőrök méregettek, a párában nyirkos, csukaszürke műbőr-kabátok csikorogtak, minden irányban és helyzetben rendőrkocsik parkoltak az úton. Fesztivált rendeztek, amelyből, mint szokásosan, kitűnt a rendőrség sajátossága: egy komoly társadalmi ünnepet – gyilkosságot, robbantást, tüntetést – utólagos fölvonulással megkoronáz, mintha ő vezényelte volna le a jeles eseményt. Hozzáteszi önmagát a díszletek emlékéhez, ama koncepció alapján, hogy nagyobb időtávlatból amúgy sem fontos a sorrend, a rendőri működést finanszírozó lakosság a szokatlan jelenségekhez a rendőri jelenlétet is társítani fogja emlékeiben, s megnyugszik. Legföljebb a közvetlenül érintettek nem.

Ez kétségbeejtő. Muszáj hazajutnia. Óvatosan került, a kerítéshez tapadt, már elhaladt a rendőrök tevékeny csapata előtt, amikor meghallotta:

– Hölgyem! Kisasszony. Álljon meg, kérem. A szentségit magának, álljon már meg, süket?

Hallotta maga mögött a lépteket, de nem érték be, már a kapun belülre került, ahol biztonságosan meg lehet tartani a haja vadállatainak az akciótávolságát. Megfordult.

– Bocsánat, tőlem akarnak valamit?

– Nyissa ki!

– Mit nyissak ki, miért nyissak ki? Mit kívánnak?

– Lépjen közelebb, kérem. Igazolja magát – vakító kézireflektor vonta fénykörbe a fejét. A kapufélfa árnyékába húzódott, kinyújtotta a drótrácson át a személyi igazolványát.

– Itt lakom. Mit akarnak?

– Nem tud valamit a – a – izé, eseményekről?

– Semmiről nem tudok semmit, hagyjanak kérem békén. Miféle eseményekről?

Fölöttes lépett az igazoltató rendőr mögé: – Hagyd. Bocsánat, kisasszony, semmi. Csak maga lakik a legközelebb aaa – különben nem vagyunk sem kéjgyilkosok, sem emberevők! Jóéjt! (Legföljebb darázsdereka van, fullánkja biztos nincs.)

A rendőrök fáradtan, érdesen fölnevettek. Szilvia Hornet pedig, hatszáz tettrekész fullánkkal a hajában, bemenekült a házába.

X. Szakértők

Vespay Károly, az álmot dörgölve a szeméből, gyanakodva nézett körül az előszobájában. Talán nem mondható kínosan precíznek, netán rendmániásnak, de azért rendetlennek sem, és a változások feltűnnek.

Mi tűnik fel? Ja, ez itt, miért nem a postaládába dobták? Bélyeg sincs rajta. Ja, hivatalból bérmentesítve. Ajánlott levelet csak úgy becsúsztatnak az ajtó alatt? Mi a rohadt fene ez? Idézés? Miért? Mi közöm nekem a rendőrséghez? Soha nem is ismertem semmiféle Ceiler Pétert, akinek eszerint valami ügye van a rendőrséggel, és ilyen nevű szakértőt sem. Ja, engem mint szakértőt, maga a rendőrség, még ilyen sem volt. Mi tudok én, amit a rendőrség nem? Állatokhoz értenék. Ceilerekhez nem, de ez pusztán önképzés kérdése. Egyhetes dátummal most hozzák, hajnalok hajnalán? Valami hirtelen vált az előre elképzeltnél sürgősebbé nekik. Támadnak az állatok. Nagyszerű, nem hiába készíttettem a szakértői névjegyemet, mindössze tíz éve, és máris indul a bolt.

***

– Képzelje, Károly kollega, engemet is berendeltek, cospetto, valami darázsügyben. Magát miért? – Paolo Ursanti kelevényes etológus Károlyt rendszeresen azzal bosszantotta, hogy vezetéknév helyett a keresztnevét használta. Látszólag nem szándékos rosszhiszeműség, hanem nyelvi nemtörődömség okán. Mit keres itt, a rendőrségen, csak nem együtt kellene vele dolgozni? – Mmmascusate, soha nem foglalkoztam rovarral. És maga?

Károly méla nyugalommal villantotta rá a szemüvegét: – Én igen. A redősszárnyúakat tanulmányoztam hosszú ideig.

– Majd mondom nekik, va bene. Én emlősös vagyok. Semmi közöm darazsakhoz. Stupidi. Úgy hallottam, a másik dolog valami padláson menyétek, valamit megrágtak, azt kell megérteni, hogy lehetséges volt-e,

vagy szabotázs. (Ha szabotázs, ha nem, lehet ilyet csinálni, idomítani menyét, se non è adorabile?! Kutató nem ér el informazioni, ma kutatónak sono ötletei.) Subito!

***

– Károly úr? Bocsánat Vespay úr, kérem, fáradjon be. A kollégája mondta, hogy ön rovarszakértő. Van itt egy ügy. Biztos olvasta, méhrajzás, egy regény, voltaképpen egy jelentést kell csatolnunk, nem, a rendőrség nem vonja be a méheket a... A halott hát hogymondják volt, csupán ezért. Rekonstruálni a mozgását. Hogy honnan jött? Maga mennyire ismerős Virághegy és környékén? Hát kérem. Az a város széle, egy fölhagyott szemétlerakó vagy mi van mellette, kis dombhát választja el tőle, ez ott lappanghatott. Hogy-hogy ki, a gyilkos, akarom mondani, a halott. Már helikopterről is próbálkoztunk, egy... valami miatt. A boncolás szerint lódarazsak voltak, találtak a gégében. Vagy ötven szúrást azonosítottak. Minden jel szerint ez volt a... izé, áldozat.

– Azt hittem eddig, hogy aránylag könnyen megértek dolgokat...

– A halott. Itt két probléma van. Pro primo hogyan kerültek szembe a darazsak a figurával, és ad kettő, nem fenyeget-e hasonló másokat is. Most önnek csak az elsőre vonatkozóan kellene egy rövid véleményt csatolnia, a másodikat viszont meg fogják kérdezni, és föl kell készülnünk. Gondolom, ki akar szállni a helyszínre. Ha még nem járt ott, tessék, egy térképvázlat. Egy hét? Rendben?

– Mikor...

– Tegnap hajnalban. Egészen friss az ügy. Tegnap estig voltunk helyszínelni, nem lesz egyszerű dolga, úri környék, szarnak a ren..., akarom mondani, senki sem hajlandó segíteni. Meg kell oldani tanúk nélkül, ez a mi dolgunk, de ha magának kell valamilyen segítség, szól és megkapja.

– Bármikor előfordulhat, hogy lódarazsak támadnak valakire, és ha pechje van, belehal. Miért kell ezt a dolgot épp a rendőrségnek felgöngyölnie?

– Mert ugye. Ha meghal valaki, államigazgatási ügy. Megvan annak a menete.

– Fiúk, elég ebből. Vespay úr, alapos a gyanú, hogy egy régóta körözött, eddig ismeretlen kéjgyilkos halt meg a Virághegy mellett, halálra szúrták a lódarazsak. Nem annyira a darazsak a kérdés, mint inkább a figura, akinek a mozgását évekre visszamenőleg rekonstruálni kell. Emiatt ilyen marhaságokat is le kell dokumentálni, és a rendőrség különféle biológiai ügyekben szakértőkre szorul. Magának nem kell a kéjgyilkolással foglalkoznia, nyugodtan korlátozódjon a darazsakra. Ezért

nem akartuk részletezni a dolgot, de ha bármi fontos magának, szóljon, amiben lehet, segítünk. Tényleg végigfényképeztük a helyszínt hónapokkal korábban helikopterről. Még kora tavasszal, nem voltak lombok. Ha kell, megvannak a fotók.

***

Vespay Károly kilépett a rendőrség portálján, Ursantit látta a parkosított járdaszélen az autójával matatni.

– Ááá, signore Károly. Megkapta a megbízást?

– Hogyne, Paolo úr. És ön?

– Elvihetem, ha kívánja, közben elmondja, mi van a darazsakkal.

– Köszönöm, inkább gyalog megyek, van itt a közelben egy önkiszolgáló étterem.

– Olyan koszos trattoria? Én ugyan nem – Ursanti megrázkódott az undortól.

– Nem is hívtam, Paolo úr. Ha javasolhatom, hígított citromsavval kenje az arcát minden mosdás után, hagyja rászáradni. Ah, bocsánat, Ursanti úr. Én ebédelnék, csakhogy annak az idejét alaposan elrabolta a rabláselhárító szolgálat, talán már a Nyalifali is bezárt. Ó, hogyne, majd rendszeresen tájékoztatom, bár mintha azt mondta volna, hogy semmi köze a rovartanhoz. Jó menyétezést.

(Miért gondolja Vespay, hogy elvállaltam? Mi köze hozzá, sbarbatello, arrogante kisbiológus. Azt hiszi, nem tudok mindent róla, az elvált feleségét, az egyetemét, a darazsait is meg fogom tudni, valami rendőrségi ügy, caro Paolót biztos fogja érdekelni. Befér menyétek mellé, van Paolónak elég széles válla, nyálas Vespay nem is tudja, milyen. Majd még megtudja.)

Vespaynak fogalma sem volt Ursanti jelleméről, s az azzal teljes összhangban álló múltbeli és reménybeli ténykedéséről. Azt azonban érzékelte, hogy számára felfoghatatlan okból háborúba keveredett az emlősetológussal. Istenem, vannak, akik képesek valakivel kezdettől, minden ok nélkül ellenszenvezni. Ő miért is nem született ilyennek, annak idején például orrbaverte volna a tanszékvezetőjét, ma jobb lenne a világ.

Haladt a közeli önkiszolgáló felé az ellenoldali járdán, a gondolataiba merülve. A másik irányból, a túloldalon harmincas nő közeledett az étteremhez, valahogy ismerősnek tűnt. Esetleg az egyetemen láthatta, persze még jóval fiatalabban. Sokszor bizonyosan nem, kiváló a memóriája, emlékszik minden hallgatójára is, noha már tíz éve, és alapos lelki okai voltak a felejtésre. Az egyetem nem jó emlék, vegyük csak Mártát. Az a nő odaát igen csinos, mekkora kucsmát visel hajzat gyanánt, hóbortos

divatok... Tudja, Ursanti, engem is érdekelhetnek bizonyos emlősök – hát ez meg mi!?

Károly növekvő izgalommal figyelte a nőt.

Az nem látszik vaknak. Egész fellegnyi lódarázs rajzik körülötte, lehetetlen, hogy ne venné észre. Mégsem hadonászik sikoltozva. Sőt, mintha a felhő vele együtt haladna. Ott is van egy, ni: rászáll a hajára! Most kiröppen a hajából? És még egy? Ez természetesen lehetetlenség. Nyilvánvalóan darázsszakértőnek születtem, az eget is darázsnak nézem. Hosszan áll a Nyalifali előtt. Most meg bemegy. Vagy hallucináltam, vagy összecsomagolta a darazsakat, és bevitte magával. Ha bemegyek utána, észreveszi, hogy követem. Különben is érdemesebb kívül megvárni, mi lesz ebből. Az ebédet kihagyni, a nőt megvárni, darázsbiztos távolból követni. Ha észreveszi, legföljebb rendőrt hív; egy rendőrségi darázsszakértőnek azonban darázsügyekben egyedülálló jogosítványai vannak. Rendőrségi darázsszakértő. De jó volna most annyit tudni a darazsakról, mint egykor Kósza Bertalan. De ezzel elmenni hozzá nem volna jó, mert esetleg ő lesz a szakértő, vagy olyasmit tud meg tőle, Vespay rendőrségi szakértőtől, amit rendőrileg tilos. Az sajnos ki van zárva, hogy Kószával az elkövetkező időkben darázsügyben találkozhat.